

foraarsage stor Bekostning. Ifølge Lovforslaget er Bekostningen beregnet til 741,400 Kr., hvoraf Staten foreslaas at skulle betale $\frac{4}{5}$ og Byen Thorshavn $\frac{1}{5}$. Der bliver altsaa herefter for Thorshavn at udrede 148,280 Kr. Dette er imidlertid ikke hele Kommunens Udgift i Anledning af Havneanlægget. Der er yderligere beregnet visse Anlæg, som, saa vidt jeg ved, vil komme til at koste omtrent 65,000 Kr. Disse Anlæg opfattes af den højtærede Minister som Vejanlæg, og de er som Følge deraf ikke indtagne under det foreliggende Projekt. Efter Regeringens Plan skal de derfor bekostes af Kommunen, og dennes Udgift kommer derved op paa 213,280 Kr., hvilken Sum maa tilvejebringes ved Laan og maa forrentes og afbetales udelukkende ved Skatteudskrivning paa Byens Beboere, idet Byen ikke faar nogen som helst direkte Indtægt af Havnen. Af den senest offentliggjorte Skatteligning for Thorshavn ser jeg, at Skatten i Byen er paalignet med 6 pCt. af Indtægten. Jeg mener, det vilde være uoverkommeligt at tilvejebringe den aarlige Sum til Forrentning og Afbetaling af hele det nævnte Beløb, 213,280 Kr., ved Skatteligning, og nogen anden Maade at tilvejebringe en saadan Sum paa deroppe kender jeg ikke.

Det næste Punkt, som volder nogen Vanskelighed, og som jeg vil omtale, er Spørgsmaalet om Vedligeholdelse af Anlægene med Undtagelse af Thorshavn Havn, som paatænkes at skulle være Statshavn. Efter Lovforslagets § 6, 2det Stykke, skal Amtskommunen indestaa overfor Staten for den forsvarlige Vedligeholdelse af de under §§ 2—4 ommeldte Anlæg. Lagtinget har imidlertid ikke villet paalægge Amtskommunen denne Pligt og har henholdt sig til den Pligt, som den har efter Lovene til at føre Tilsyn med, at Anlægene bliver vedligeholdt, og som selvfølgelig under visse Omstændigheder vil kunne paaføre Amtskommunen et Ansvar. Jeg forstaar meget vel, at Regeringen kræver, at Anlæg, som skal udføres med Tilskud — og et saa betydeligt Tilskud — fra Statskassen, skal vedligeholdes, og det bør de selvfølgelig ogsaa. Men ganske uafhængigt heraf staar Spørgsmaalet om, hvem der skal afholde Udgifterne ved Vedligeholdelsen. Hvis Anlægene skulde udføres som Amtsanlæg, var det selvfølgelig Amtet, der maatte afholde Udgifterne til Vedligeholdelsen, men i det foreliggende Tilfælde er Anlægene rent sognekommunale Anlæg, som skaldrives af de respektive Sognekommuner og derfor

formentlig bør vedligeholdes af disse. Men der foreligger her ikke blot et Principspørgsmaal, men ogsaa et Spørgsmaal, som kan have ret svære økonomiske Følger for Amtskommunen; det har man i alt Fald befrygtet. Nogle af Anlægene er stærkt udsatte for Brænding, og skønt man gaar med til Opførelsen i den bestemte Forventning, at de vil holde, kan man ikke se bort fra, at man dog maaske kan blive skuffet. Lagtinget kunde derfor tænke sig Muligheden af, at et Anlæg kunde blive ødelagt ved en Naturbegivenhed, og at Istandsættelsen da vilde overstige Amtskommunens økonomiske Kræfter. Man mener, at Amtskommunen i Tilfælde af, at saadant skulde indtræde, burde staa ganske frit. Af Hensyn hertil har Lagtinget ikke villet paalægge Amtskommunen at afholde Udgifterne ved Vedligeholdelsen, men kun ved Tilsynet. Man maa i denne Forbindelse ikke glemme, at det vel drejer sig om en Amtskommune, men at denne kun har et Indbyggerantal af 18,000.

Det tredje af de af Ministeren ved Fremsettelsen omtalte Punkter, som muligvis indeholder en Uoverensstemmelse, skal jeg ikke omtale, idet jeg forudsætter, at det meget let kan blive ordnet.

Endelig skal jeg paakalde det høje Tings og den højtærede Ministers Medvirken til en Ændring i § 3 med Hensyn til Vaag, saaledes at det her paatænkte Pieranlæg kan komme frem i Linie med de øvrige Anlæg og ikke skal staa i anden Række. Vaag har en ualmindelig driftig fiskeri- og forretningsdrivende Befolkning, som i Løbet af forholdsvis kort Tid har oparbejdet Pladsen til at blive den trediebetydeligste paa Øerne. Den private Virksomhed, som har udviklet sig paa denne Plads, er meget rig og fortjener Statens Støtte, og en saadan Støtte vil have Betingelser for at komme til almindelig Gavn. Flere af de ærede Medlemmer vil kende denne Plads, der var den første, de kom til i 1907, da Kongen og Rigsdagsmændene paa deres Rejse besøgte Færøerne. Hvis det ved Vaag paatænkte Pieranlæg ikke kommer i Række med de andre, vil det let have til Følge, at Udviklingen der bliver standset, idet man ikke let vil kunne optage Konkurrencen med de andre Pladser og navnlig med den nærmestliggende Plads, hvis Havneforhold bliver forbedret. Jeg forstaar meget vel den højtærede Ministers Stilling til dette Punkt, men jeg beder om, at dette Spørgsmaal maa blive nærmere drøftet, og haaber, at det vil blive løst paa en Maade, som kan tilfredsstille.